

Les veus de la música

JOAN PONS I ELS SOPARS DE PASTA A L'HABITACIÓ DE PAVAROTTI

El baríton ciutadellenc repassà la seva trajectòria i les anècdotes viscudes durant els seus més de 25 anys de carrera internacional en un curs molt interessant de la UIMIR

Santiago Pons-Quintana
Amics de s'Òpera de Maó

Mercè Pérez Pons
Amics de s'Òpera de Maó

El 1984 el baríton ciutadellenc Joan Pons pujà a l'escenari del Gran Teatre del Liceu per a interpretar l'òpera «Hérodade», de Jules Massenet, compartint repartiment amb Montserrat Caballé i Josep Carreras. Un elenc de fama mundial en una producció ambientada a l'Orient en la qual Pons donava vida a Herodes. El personatge fabula amb sacrificar Joan El Baptista (Carreras), de qui Salomé (Caballé) està profundament enamorada perquè el profeta li ha retornat la il·lusió després de la pèrdua de la seva mare. D'aquesta posada en escena han transcorregut 37 anys, i Pons la recorda com si fos avui: Aquest dissabte el cantant va voler visionar un fragment de la seva actuació a l'església dels Sòcors, a Ciutadella, davant d'un públic restringidíssim per mor de la pandèmia que contenia la respiració sentint la potència de la seva veu dins del coliseu barceloní. I veient-se a si mateix a la pantalla, el cantant sil·labejava la lletra amb els ulls plorosos per l'emoció de la memòria.

● **EL MOMENT** va formar part del curs «Les veus de la Música», que organitza la Universitat Internacional Illa del Rei coordinat per Joan Company, director fundador de la Coral Universitària de la UIB. El curs serveix per celebrar els 25 anys de la UIMIR i, sens dubte, el plat fort del programa fou la sessió celebrada aquest dissabte, centrada en la figura de Pons i impartida pel mateix artista. «Jo no sóc conferenciant», va advertir el cantant en un primer moment. I durant més de dues hores va repassar la seva trajectòria alternant gravacions d'actuacions fetes arreu del món

amb anècdotes d'una vida dedicada a l'estudi i a la feina: «Falstaff» a la Scala el 1980, «L'Elisir d'Amore» amb Luciano Pavarotti al Metropolitan el 1991, la inauguració del Teatre de la Maestranza, a Sevilla, fa just 30 anys, amb Plácido Domingo, i un llarg etcètera de temples operístics que feien pensar amb el que hauria estat veure aquestes nits històriques de l'òpera a qualsevol racó del món al llarg de més de 25 anys.

I és que Pons és una figura que els menorquins estímem i valorem gairebé com a familiar, però és molt complicat que puguem entendre el que ha representat en el món de la lírica in-

Pons és algú que els menorquins estímem com a familiar; és complicat entendre el que ha representat en el món de la lírica durant el segle XX

ternacional durant la segona meitat del segle XX. Així ho van copsar els assistents al curs de la UIMIR mentre el baríton mirava a la pantalla un duo amb Pavarotti a Nova York i repetia, en veu baixa, la lletra del «Venti Es-

cludi» com si cantés encara al costat del que va reconèixer que havia estat un grandíssim amic al llarg de la seva carrera, amb cara d'orgull i nostàlgia. Per a tots els aficionats a l'òpera en temps de youtube, els moments que va seleccionar Pons són en gran manera coneguts, però escoltar-los amb el seu protagonista, explicant la seva experiència i els seus records sobre aquestes produccions, va resultar una experiència inoblidable.

● **PONS VA DESTACAR** la gran sort que havia tingut de poder trobar al llarg de la seva vida grans mestres, que havien tingut un grau molt alt d'exigència i que no es limitaven a les alabances. També la necessitat d'aprendre de tots ells, i la importància que havia donat sempre al text, a la dicció i a l'assaig com a forma de vida. Les lliçons dels mestres Siciliani, Mutti, la relació amb James Levine del que va reconèixer que no s'entien en italià, tot i que es comprenien perfectament quan es trobava sobre l'escenari, i un seguit de noms que representen una època daurada de l'òpera de la qual ell parla amb discreció però recordant anècdotes: com els assajos del «Falstaff» de 1980 a Milà, on per entrar en el paper va aconseguir una camisa ampla i un gran

cinturó, i en el moment en el qual havia de fer la prova del vestuari oficial de la producció, el director li va dir que no, que es quedés amb la roba que ell mateix s'havia posat, ja que era perfecte per fer el paper. Pons recordà que quan es va reinaugurar el Teatre Principal de Maó el 2001 amb «Falstaff», Amics de s'Òpera de Maó li va portar de Milà aquella mateixa camisa amb què havia debutat 21 anys abans a la capital internacional. L'artista també es va referir a sopars de pasta i pomes a Toquio a l'habitació de Pavarotti, al centenari de «Tosca» a Roma, al centenari de «Madama Butterfly» a Torre del Lago, a la por per cantar a l'enorme Arena de Verona, etcètera, etcètera, etcètera.

Per a fer-nos una idea de la seva trajectòria, Josep Maria Quintana, expresident dels Amics de s'Òpera de Maó, va re-

A Milà en entrar Pons a un restaurant, tots els comensals que hi havia sopant es van posar dempeus i van aplaudir el ciutadellenc

latar durant la sessió una situació viscuda en primera persona després d'una representació a la Scala de Milà. «Ell no ho explicaria», digué. I detallà com després de la funció, en entrar amb Pons a un restaurant, tots els comensals que hi havia sopant en aquell moment es van posar dempeus i van aplaudir el ciutadellenc. Quintana havia anat a Itàlia per oferir-li formar part d'un projecte que es faria realitat temps després a Menorca; recuperar la «Missa de Requiem» del compositor Jaume Alaquè, amb la participació de Joan Company, l'artífex del curs de la UIMIR.

El curs continua avui de la mà de Pere Estelrich, matemàtic i divulgador musical, i el dissabte Tomé Olives, organista titular l'Orgue de Santa Maria, farà un concert dedicat a Bach. Un encert de curs, que esperem que es pugui repetir en futures ocasions.